

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΣΑΡ

..... ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΑΓΑΠΗ

ΑΘΕ χρόνο, όταν άνθιζαν η πασαλιές, ερχόταν στο χωριό μας—το κατάφυτο χωριουδάκι της Κομπιένης—ένα όρατο παλληκάρι για να περάσει λίγες μέρες και να εργαστή με την ήσυχία του στην εξοχή. Ήταν ένας νέος Γερμανός ζωγράφος και δεν φερανε μαζί του παρά μία θαλίτσα και τ' απαραίτητα σινεράγα του.

Μόλις τελείωσε την εγκατάστασι του στο μοναδικό ξενοδοχείο του χωριού «Το Άστρο Άλγο», ο ξένος μας, βγαίνοντας να κινή τον πρώτο του περίπατο, περνούσε απαραίτητως από το ταχυδρομείο, στο οποίο έμπαινε με μεγάλη συγκίνηση.

Το ταχυδρομείο μας δεν είχε παρό δίω μόνο υπαλλήλους: Την διευθύντρια, που έκανε και χρέη τηλεφωνητριάς, την ώραια δεσποινίδα Ρόζα Ντυβαλουά, κι ένα γέρο διανομέα. Η Ρόζα με το γέρο έκαναν περίφημα τη δουλειά τους και τους έμνε μάλιστα και λίγος καιρός για να φιλοσοφούν. Η έργοια τους, άλλωστε, ήταν ελάχιστη.

Μόλις λοιπόν ο νεαρός ζωγράφος έμπαινε στο γραφείο της Ρόζας, έκεινη γινόταν κατακόκκινη και του έλεγε κάτω σαστισμένη: —Καλώς ώριστε, κύριε Κάρλ Μπρούμερ! Μας ήρθατε μαζί με την άνοιξη και με τις πασαλιές!...

Οι νεαροί χαμογώνανε τον νεαρό καλλιτέχνη πούχε λεβέντικη κομποστασιά και περπατούσε με καμάρι, κι έλεγαν όταν τον βλέπανε να κινή την πρώτη του εμφάνισι: —Ήρθε το χελιδόνι μας!...

Αυτός, σοβαρός αλλά και πρόχαρος, χαριετούς δους συναντούσε στο δρόμο με την ίδια ευγένεια και καταδεκτικότητα.

Κατά το διάστημα της παραμονής του στο χωριό, ο Κάρλ, θριγκοντας πρόφασι τιά γραμματα, που έλο περιμενε και που ποτέ δεν έφταναν, πήγαινε κάθε μέρα στο ταχυδρομείο για να βλέπει την ώραια διευθύντρια του.

Αλλά μολοντί γνωρίζονταν από καιρό, δεν μπορούσαν άκομα να μιλήσουν ελεύθερα. Η στενοχώρια πούδειχναν κι οι δυο στά λόγια τους, φανέρωνε ότι μία κρυφή αγάπη είχε ριζώσει στις καρδιές τους.

Συγχά η Ρόζα, όταν τελείωνε τη δουλειά της, πήγαινε, έτσι τάχα έντελως τυχαία, έξω στο χωράφι, όπου ο νέος συνήθιζε να στήνη τον ομορβαντά του και να ζωγραφίζει. Μά μόλις τον έβλεπε από μακριά, τά έχανε και γύριζε πίσω.

Μιά μέρα ωστόσο ο Κάρλ την είδε και, τρέχοντας ξοπίσω της, τη σταμάτησε. Έκείνη τά έχασε, έγινε κατακόκκινη κι' απόμεινε άφωνη. Τότε ο Κάρλ παίρνοντας θάρρος απ' την ταραχή της, της εξομολογήθηκε τον έρωτά του και της είπε ότι δεν μπορούσε πια να ζήσει χωρίς αυτή.

—Όνειρό μου και πόθος μου κρυφός είναι να σε κάνω γυναίκα μου!... έπροσθεσε, όταν τελείωσε την εξομολογήσή του.

—Όχι, κύριε Κάρλ!... αυτό δεν μπορεί να γίνει! του απάντησε ή νέα με διαταγμό. Ή πρότασις σας είναι δέβαια πολύ τιμητική για μένα, αλλά δεν μπορεί να πραγματοποιηθή ποτέ! Ίσως να σάς συμπάθω... Αλλά, τί να σάς πώ;... Δεν είμαστε απ' την ίδια φυλή. Έγώ είμαι Γαλλίδα, ενώ σεις είστε Πρώσσοι!...

—Νά με συγχωρήτε, Ρόζα μου. Δεν είμαι Πρώσσοι. Είμαι Βαυαρός. Οι Πρώσοι είναι αποκορονιστικοί και για σάς τούς Γάλλους, κακοί. Αλλά έγω, σάς δοκίμοια, δτι είμαι Βαυαρός.

—Είστε πάντοτε ένας έχθρός της πατρίδας μου. Αν τύχει μιά μέρα και κηρυχθεί πόλεμος, θά πολεμήσετε κατά της Γαλλίας.

—Ναι, τó παραδέχομαι, Ρόζα μου, αλλά τί θά φταίω έγω γι' αυτό; Σου δοκίμοια όμως τίς έκτιμώ τούς Γάλλους, τούς θαμιμάω και τούς αγαπώ. Κι' αν δεχόσασα να γίνης γυναίκα μου, δεν ξέρω, μά... μπορεί ν' άλλαξα πατρίδα!...

—Αυτό δεν θά σ' έχανε ν' αποκτήσης ψυχή Γάλλου, απάντησε ζωγραφά η Ρόζα. Όχι... όχι. Ποτέ!

Και άπομακρύνθηκε, αφήνοντάς τον συντετριμμένο...

Έπειτα από λίγο καιρό, αυτό που φοβόταν ή Ρόζα, πραγματοποιήθηκε. Ο ευρωπαϊκός πόλεμος κηρύχθηκε και ο γερμανικός στρατός συντρίβοντας την αντίστασι τών Γάλλων, έφτασε στην Κομπιένη.

Η Ρόζα Ντυβαλουά, σαν ένας πιστός στρατιώτης της Γαλλίας, παρέμεινε ως την τελευταία στιγμή στο ταχυδρομείο της. Με τó χειριστήριο του τηλεγράφου στο χέρι, έδοκονούσε τó γαλλικό έπιτελείο πού διοικούσαν σ' ένα γειτονικό χωριό για τίς κινήσεις του έχθρου και μετέδινε τίς ειδήσεις, πού τίς έφερανε ο γερο-ταχυδρομός. Κι' ενώ έντελούσε τó καθήκον της, συλλογίζταν τó νεαρό Γερμανό φίλο της, ο όποιος πριν από λίγο καιρό της είχε προτείνει να γίνει σύζυγός του

κι' ο όποιος, χωρίς άλλο τώρα, θά πολεμούσε κατά τών σικαταριών τών της.

Έξωφρα, θόρυβος και ποδοβολητό άλλωγων άκούστηκε στο πλακόστρωτο τού δρόμου.

Η Ρόζα, πού είχε τηλεγραφάρησε πού δλίγου, δτι οι Γερμανοί, οι Ουάανοι είχαν φτάσει, στήλωσε τó αυτί της με άγωνία.

—Δέν θά φύγω. Θά μείνω έδω ως τó τέλος! μουρμούρισε αποφασιστικά κι' έσφιξε την τρυφερή της γροθιά.

Ο θόρυβος πλησίαζε όλοένα. Σε λίγο ή νέα γυναίκα άκουσε δυνατά χτυπήματα στην πόρτα τού ταχυδρομείου, ή όποία άνοιξε μισοσπασμένη.

Ένας ύπολογαγός τών Ουάάνων τού Θανάτου φάνηκε τού κατόφρι της. Έλεγε διατάζει τούς άνδρες του να μείνουν έξω. Μήτις όνος μέσα και πλησίασε τη Ρόζα.

—Κάρλ! φώναξε ή νέα τρομαγμένη. Έσύ;... έσύ;... —Έγώ, δεσποινίς Ρόζα, απάντησε ψυχρά ο ζωγράφος.

—Έσείς... Καί τί θέλετε να κάνετε έδω μέσα; —Έρχομαι να μού παραδώσης τó χημέριο τού ταμείου και τά αντίγραφα τών τηλεγραφημάτων πούστειλες σήμερα! είπε έπιτακτικά ο νέος.

—Έσύ μού μιλάς έτσι, Κάρλ! Η Ρόζα έτριψε, καθώς μιλούσε, από θυμό, μίσος και παρόπνοο μαζί. Δέν φαντοζόταν ποτέ δτι ο Κάρλ με τά έθωια θαυγάλανα μάτια θά της μιλούσε ποτέ έτσι.

Ο Κάρλ πάλι έδειχνε με τίς κινήσεις του δτι ήταν τρομαρό συνημένος. Έλεγε χαμηλωμένα τά δέλιματά του και κινούσε τά δάχτυλά του νευρικά. Έξωφρα σήκωσε άπότομα τó κεφάλι του και είπε:

—Υπακούω στους άρχηγούς μου! Δέν μπορώ να κάνω διαφοροετικά!

—Είνε διαταγές πού μπορείς να τίς παρακούσης όταν δέν θέλει να γίνει άτιμος. Δέν έπρεπε σ' νάρθης έδω μέσα!... Όχι, δέν έπρεπε!...

—Άς μη χάνουμε καιρό, είπε ο Κάρλ. Τά λόγια είναι περιττά. Πρέπει να κάνω τó καθήκον μου. Για τó Θεό! Μή με αναγκάσεις να μεταχειροστώ σέ σένα θία!... Δέν μπορώ!... Σε γνώρισα άλλωδες!...

Στην έκφρασι τού Κάρλ ζωγραφίζταν ή άγωνία μιάς πάλης πού διαδοματιζόταν μέσα στην ψυχή του.

—Α, όχι, όχι, μην τó λές αυτό... Έκανε ή Ρόζα. Μή λές τέτοια λόγια σέ τέτοιες στιγμές!...

—Θά μού παραδώσης και θά μού μεταφράσης τώρα άμέσως τά τηλεγραφήματα πού έστειλες! είπε ο Κάρλ με τó ίδιο έπιτακτικό ύφος.

—Προτιμώ να με σκοτώσης! Ο Κάρλ άρπαξε τη νέα και, αποβροντάς την μακριά, πήρε την κορδέλλα τών τηλεγραφημάτων. Η Ρόζα, έξαλλη από θυμό, ώριψε έναντιον του να τού έσοκιση τó πρόσωπο. Και τότε, ο νεαρός ύπολογαγός, με την σκληρότητα πού χαρακτηρίζει τούς στρατιωτικούς στην έκτέλεσι τών καθηκόντων, τράβηξε τó πιστόλι του και την προβόλησε. Η σφαίρα πέτυχε τη Ρόζα στον άριστερό ώμο. Η νέα γυναίκα έβγαλε μιά κραυγή κι' έπεσε κάτω άναίσθητη...

Μερικοί απ' τούς Γερμανούς Ουάάνους πού είχαν μείνει έξω, άκούοντας τών πυροβολισμο, φάνηκαν στην πόρτα.

—Νά μείνετε στη θέση σας! τούς διέταξε ο Κάρλ. Ύστερα πλησιάζοντας την Ρόζα, την άναστήλωσε, σηκώνοντας τó σώμα της στο γόνάτο του. Όπως την κρατούσε, έννοιωσε τó ζεστό της αίμα να γλιστράη άπάνω στο χέρι του, στο χέρι αυτό πού είχε πυροβολήσει έναντιον της. Κτύπαξε άφρονος την ώραια κοπέλλα, πού ήταν λευκή σαν κνίος κι' είχε λιμένα τά χουσα της μαλλιά, σαν μιά μικρή αποκομωμένη νεράίδα.

—Την σκοτώσα!... Ψηθύρισε. Μά πώς; Γιατί;... Της έστειλα τó θάνατο να την φιλήση πριν από μένα! Προτού να δρέψω έγώ τó πρώτο της φιλή!... Ρόζα, γλυκειά μου, σ' αγαπώ... Κι' ίσως μ' αγαπούσης κι' έσύ!... Μά τί ήταν έκείνο πού μās χώριξε; Τί; Θεέ μου... Όχι, δέν φταίω έγώ!...

Ένα δάκρυ κατακόκκινο απ' τά μάτια του και μιά παγερή ανατριχίλα πέρασε τó κορμί του. Ένωσκασε μιά ζαλάδα σαν τρούλλα να σφίγγη τó μυαλό του και πετάχτηκε πάνω... Τά χείλη του έτριεμαν κάτωφρα και μιά φωνή δδύνης έφηνγε από τά στήθη του.

—Όχι, δέν φταίω έγώ!... Δέν φταίω έγώ! φώναξε πάλι και γονάτισε, σχεδόν σωφίστηκε κάτω...

Τη στιγμή εκείνη, θριαμβευτικές λαχές άκούστηκαν στους δρόμους τού χωριού. Οι Γάλλοι είχαν κάνει άναπέθεσι και τó είχαν άνακαταλάβει. Οι Ουάάνοι μπήκαν την ίδια στιγμή μέσα στο ταχυδρομείο τρομαγμένοι.

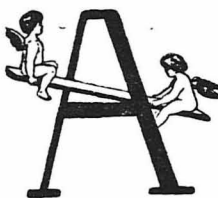
—Κύριε ύπολογαγέ! φώναξαν. Χανόμαστε! Οι Γάλλοι έφτασαν!... Έκείνος όμως έμεινε άκίνητος σαν άπολιθωμένος, γονατιστός μπου-

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Μιά μονομαχία για την καρδιά του γόντου ντέ Ρισελιέ. "Όπου η σφαίρα της κομήσης ντέ Πολινιάκ σακκατεύει το κούτακι της μαρκησίας ντέ Νέλ. Δυό τρομερές αδελφές που γύρευαν διαρκώς καυγάδες. Το σικτρό τέλος της κυρίας ντέ Σατώ-Γκαί. Πώς ή κ. ντέ Μπονεβάλ σκέτωσε σέ μονομαχία τών άγαθού σύζυγού της. 'Η Λά Μωπέν και ή μονομαχίες της. Πώς σκέτωσε τρεις νέους, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΚΟΜΑ και τώρα οι κάτοικοι της Ούγγαρίας εξακολουθούν να διατηρούν τή παλιά Ιεποτικά τους έθιμα, σέ μία εποχή δηλαδή, όπως ή σημερινή, κατά τήν όποια ή περασμένη συνήθειες κάθε τόπου εξαφανίζονται μιά-μιά. "Ετσι, πρό ήμερών, ό ασφματός μάς άνήγγειλε με δυό λόγια ένα ζωοτικό δράμα που έγινε τελευταία στη Βουδαπέστη και που θυμίζει ανάλογα δράματα που συνέβαιναν συχνότατα άλλοτε στη χώρα των μαγυάρων. Δυό κυρίες τής άριστοκρατίας μονομάχησαν για τή ώραία μάτια ενός νεαρού γαιοκτήμονος, σιζύγου τής μιάς και φίλου τής άλλης. 'Η μονομαχία αυτή — μονομαχία μέχρι θανάτου — διεξήχθη με... σταθιά του Ιεπικού, όπως και στόν μεσοίωνα. Και τή άποτελέσματά της ήσαν τρομερά. 'Η σιζύγος του γαιοκτήμονος πεταόκοψε κυριολεκτικά τήν αντίηλό της, ή όποια πέθανε ύστερ' από δυό μέρες, από τή σοβαρά τραύματα που είχε λάβει.

"Όπως είπαμε και παραπάνω, ή μονομαχίες μεταξύ γυναικών ήσαν συνήθιστας άλλοτε στην Ούγγαρία. Μά, και στη Γαλλία των Ιεποτικών χρόνων, συχνά ή γυναίκες ήσαν στο πεδίο τής τιμής τής ασθματιζέ διαφορές τους. Μερικέσ από τής ιστορικέσ αυτές μονομαχίες θά σάς αναφέρουμε σήμερα:

'Επί βασιλείας του Λουδοβίκου 15ου, δυό από τής πιο έξέχουσες κυρίες τής άλλης, ή μαρκησία ντέ Νέλ και ή κόμησσα ντέ Πολινιάκ, είχαν έρωτευθεί συγχρόνως τόν διάσημο γόητα δούκα ντέ Ρισελιέ. 'Ο Γάλλος αυτός δόν Ζουάν — τού όποιο ή ζωή στάθηκε πιο περιπετειώδης κι' ενδιαφέρουσα κι' από τού Καζανόβα — είχε δώσει ραντεβού και στίς δυό μαζί, τήν ίδια μέρα, πιστός πάντοτε στην τακτική του να μην αφήνει καμιά γυναίκα να ξεφύγει από τή χείρα του. Τό δυστύχημα όμως κι' αυτόν ήταν πού έκανε λάθος κι' έδωσε στίς δυό θανατώστρες τού ραντεβού όμνι μονάχα τήν ίδια μέρα — αυτό δέν ήταν κάτι πρωτοφανές για τόν κατακτητή! — αλλά και τήν ίδια ώρα!

Τό άποτέλεσμα ήταν να συναντηθούν, τήν ώριμμένη ώρα, ή μαρκησία και ή κόμησσα στο δωμάτιο τού δούκα ντέ Ρισελιέ... Θά χροαίζοταν ένας δεύτερος 'Όμηρος για να περιγράψει τή συμπλοκή πού έγινε τότε μεταξύ τών δυό μαινομένων γυναικών και τήν όποια ό δουξ παρακολούθησε κρυμμένος, για κάθε ένδεχόμενο, πίσω από μιά πολυθρόνα... Τέλος, ή δυό αντίηρες, άφου μάλλιτροπήχτηκαν, κοφελιάστηκαν, φροσσονίστηκαν και χάλασαν τή περικοπημένα τους νυχάκια ή μιά στο πρόσωπο τής άλλης, χωρίς όμως να τούς περάσθ ή μήνις, άποήσαν να δώσουν ένα όριστικό τέριμα στη διαφορά τους, επί τού πεδίου τής τιμής.

—Θά μονομαχήσουμε με πιστόλι! προσέθεσε ή κυρία ντέ Νέλ, κάνοντας μιά εύγενεστάτη ύπόταξι. Γνωρίζω ότι είστε έσηοχημένη στη σκοποβολή.

'Η κυρία ντέ Πολινιάκ ύποκλήθηκε κι' αυτή με τήν ίδια εύγενεια — δέν πρέπει να ξεχνάτε ότι βρισκόμαστε στην εποχή τού Λουδοβίκου 15ου — και άποκρίθηκε:

— Δέχομαι, με τόν όρο να πυροβολήσετε έσεις πρώτη. Και σάς παρακαλώ πολύ να με σημάδεψετε καλά. Άν θέλετε να λείψω από τή μέση!...

'Η δυό κυρίες ανέβηκαν σ' αμάξια τους, πού τής μετέφεραν ύστερ' από τή στήνα του!

'Η λαγές τών Γάλλων πού έφταναν, μεγάλωναν όλοένα. 'Ο νεαρός ύπολοχαγός σήκωσε όργα τό πιστόλι του, στήριξε τή κνήμη στόν κρόταφο του και, πριν ό άνδρας τόν προφτάσουν να τόν έμποδίσουν, τράβηξε τή σκανδάλη... Τό σώμα του έπεσε μπρούμυτα πάνω στη Ρόζα και τή χείλη του άκούμησαν σ' ένα μακαόφιο φιλλ θανάτου στή χείλη εκείνης!...

"Όταν οι Γάλλοι, πού ξαναήσαν τού χωριού, μπήκαν μέσα στο ταχυδρομείο και συνέφεραν με τής περιουτίσεις τους τήν πληγωμένη Ρόζα, τής ελίαν:

— Έυγε σου! Είμαι μιά γενναία Γαλλίς!... 'Η ήρωική και νικηφόρα πάλη σου με τό τέρας αυτό, (κι' έδειξαν τό πτώμα τού ύπολοχαγού) δέν θά μείνη χωρίς άνταμοιβή.

'Εκείνη όμως χαμογέλασε πικρά και πλησιάζοντας τόν όφραο σκοτωμένο, κώλησε τή παρθενακά τής χείλη στή χείλη του, ένό οι στρατιώται τήν κούταξαν κατάπληκτοι.

—'Η μόνη άνταμοιβή τού θέλω, είπε, τέλος, ή Ρόζα, εινε να θάψετε τόν Κάρολ και να βάλετε στόν τάφο του πολλές-πολλές πασχάλιές. Ναί, να του βάλετε πασχάλιές, πού τόσο πολύ τής άγαπούσε!

Κι' άφησε τή δάκρυά της να κλήσουν έφθονα από τή μάτια της.

από λίγο σέ μιά έφημηκή δενδροστοιχία τού δάσους τής Βουλώνης. Διαιτητής τού άγώνος θά ήταν ό μόνος ένδεδειγμένος για αυτή τή δουλειά — ό δουξ ντέ Ρισελιέ! 'Η αντίπαλες ήσαν τής θέσεις τους και ό δουξ έδωσε τού παρ'άγγελμα. 'Η κυρία ντέ Νέλ πυροβόλησε πρώτη, μά ή σφαίρα της... έσπασε τό κλαδί ενός δέντρου, σέ ύψος πέντε μέτρων πάνω από τό κεφάλι τής κομήσης ντέ Πολινιάκ. 'Η κόμησσα χαμογέλασε.

—Τό χέρι σας, κυρία μου, τρέμει από τόν θυμό! είπε. Κιττάτε πως πρέπει να πυροβολήτε!

Και είπεσε τή σκανδάλη. Αυτή ήταν πιο τυχερή, γιατί ή σφαίρα έκοψε τή άκρη τού αυτιού τής μαρκησίας ντέ Νέλ, ή όποια έπεσε κάτω λιπόθυμη.

Εικοσιτέσσερες όλόκληρες ώρες ή μονομαχία αυτή άποτελούσε τό μοναδικό θέμα συζητήσεως στην Αύλη τών Βερσαλλιών. Τήν έπομένη όμως οι άντακοί έλαπαν ν' ασχολούνται με τήν κόμησσα και τή μαρκησία, για ν' άρχίσουν τό κουτσομπολιό πάνω στούς... καινούργιους έρωτες τού άκούραστου δούκα ντέ Ρισελιέ!...

Τόν καιρό πού βασιλεύς τής Γαλλίας ήταν ό Λουδοβίκος 13ος, δυό αδελφές, ή κυρία ντέ Σατώ Γκαί και ή κυρία ντέ Μπονεβάλ, είχαν βγάλει όνομα τρομερών ξιφομάχων. 'Η πρώτη, μάλιστα, δημιουργούσε διαρκώς σκηνές και έπεισόδια με τούς ευγενείς τού περιβάλλοντός της, για να τούς προκαλή ύστερα σέ μονομαχία είτε με ύπρος, είτε με πιστόλι.

Μιά μέρα, ένό περπατούσε σ' ένα άπόκεντρο δρόμο, συναντήθηκε με τρεις νέους. Έξείνοι τήν κούταξαν και προσέπεσαν. Δέν πρόφτασαν όμως να προχωρήσουν πολύ, γιατί άκουσαν ξαφνικά τήν άγνώστη τους κυρία να τούς λέη, κατακόκκινη από θυμό:

—Είστε άγροίκοι και κακομαθημένοι!...

Οι τρεις νέοι τή έχασαν, όπως ήταν έπίμενο. Δέν ήξεραν τί να ύποθέσουν...

—Μά, γιατί μάς βρίζετε; ρώτησε, τέλος, τή μαινομένη γυναίκα ένας άπ' αυτούς.

—Γιατί περάσατε από μπροστά μου χωρίς να με χαιρετήσετε!...

—'Αφού δέν είχαμε τήν τιμή να σάς γνωρίζουμε...

—Είστε χυδαίοι, τό επαυλαϊνάω... Και σάς προκαλώ και τούς τρεις σας σέ μονομαχία... Φυλάχθτε!

Και ή κυρία ντέ Σατώ Γκαί έξοφούλησε. (Άσχημόταμα ν' άνέφρονιμε ότι ή κυρία αυτή άριστοκρατίς δέν έβγαინε ποτέ έξω, άν δέν περνούσε από τή μέση της ένα σπαθί κι' ένα πιστόλι!). Οι τρεις νέοι, πού ήσαν άπλοιοι, προσάθησαν να τήν καθησυχάσουν... 'Εκείνη όμως όρισε πάνω τους άκάθεκτη, με ξεσηκωμένο τό σπαθί της!... Και ένα από τή παλιμαρία, βλέποντας ότι κινδυνεύει ή ζωή της από τήν νανδά αυτήν, αναγκάστηκε, με μεγάλη του λύπη, να τήν άπάξη από τό λαϊκό και να τήν άρπείη!...

"Όσο για τήν αδελφή της, τήν κυρία ντέ Μπονεβάλ, — με τήν όποια κανείς πειά δέν τολμούσε να μονομαχήσει, — αυτή, θέλοντας μιά μέρα να ίεανοποιήση τό πάθος τής μονομαχίας και μη έχοντας κανένα άλλο αντίπαλο προχειρότερο, άπλωσε κι' ένα ύπρος τόν ταλαύτορο σιζύγού της. Ήταν άγαθό τύπο σοφού, και έτετέθη έναντίον του. Και ένό εκείνος, ζαλισμένος και φοβισμένος, προσπαθούσε να ξεγηγήση στη γυναίκα του ότι αυτό πού έκανε ήταν παραφροσύνη, ή κυρία ντέ Μπονεβάλ, ύστερ' από μερικους διαξίφισμούς, τού κάρφωσε τό σπαθί της στην καρδιά!...

Θυλικές έπίσης θά παραμείνουν ή περιπέτειες τής Λά Μωπέν, μιάς άλλης τρομερής άντρογυναικάς, ξιφομάχου τής εποχής εκείνης.

'Ενα βράδυ ή Λά Μωπέν, βλέποντας τρεις νέους να έρωτοτροπούν με μιά κοπέλα, έννοιωσε τόν ίεποτιμού της να έξεγειρείται μέσα της. Τούς πλησίασε, άγρια και ξαναμμένη, και τούς είπε άπειλητικά:

—Σάς παρακαλώ ν' αφήσετε ήσυχη αυτή τή νέα!

—Μά...

—Δέν δέχσθε;... Πολύ ώραία! Σάς προσκαλώ λοιπόν σέ μονομαχία!...

Οι τρεις ευγενείς δέν ήσαν δειλοί. Δέχτηκαν τήν πρόκληση, άν και γνώριζαν πως ή Λά Μωπέν ήταν ένα από τή καλύτερα σταθιά τής Γαλλίας. Και μονομάχησαν μαζί της, ό καθένας χωριστά, για να φωνευθούν και οι τρεις από τήν τρομερή αυτή γυναίκα... Μά, ύστερ' από τή δραματική αυτή μονομαχία, ή Λά Μωπέν δέν μπορούσε να μείνη πειά στη Γαλλία. Αναγκάστηκε να καταφύγη στο Βέλγιο — και κανείς από τότε δέν έμαθε τί άπόγινε ή ιστορική αυτή ξιφομάχος...

